

**BARBARA
NESVADBOVÁ**
PRALINKY

motto

BARBARA NESVADBOVÁ PRALINKY

*Miluju čokoládu. Nemám ráda bonboniéry.
Ta nejistota, co bude uvnitř,
už dávno neplodí zvědavost.*

Praha 2014

© Barbara Nesvadbová, 2014
Illustrations © Lucie Tomišková, 2014

ISBN 978-80-267-0275-7

Sanjivovi, Jakubovi, Milanovi a Robertovi,

mužům, kteří mě snáší

VELMI ŠPATNÁ ZKUŠENOST

Moje kamarádka vyslala své mrtvé mamince do nebe přání. Znělo asi takto: „Milá maminko, koukni na mne, pořád jen pracuju nebo se starám o děti, nic nestíhám a už jsem vlastně stará. Ne, nejsem těsně před přechodem. Vždyť víš. Ani před duchodem. Nechci se rouhat. Ale je podzim, listopad a já mám ten ošklivý, nostalgický pocit, že už mne nic moc hezkého nečeká. Už jsem všechno zažila, vyzkoušela, přečetla. Že na žádné nové začátky, ba ani na pokračování, nemám vlastně nárok. Takže, má milovaná maminko, nech mne, prosím, se ještě jednou pořádně zamilovat. Pošli mi krásnýho chlapa, tak hezkýho, že se mi rozklepou kolena. Vždyť zas přece toho tolik nechci. A špatně se také nechovám.“

Kamarádka Jana je dětská lékařka na pohotovosti. Opravdu se chová dobře. A vím zcela jistě, že každý den pomáhá jiným lidem.

Dnes, s odstupem roku, lehce lituje. Mrzí ji, že přání neformulovala jinak. Že neřekla: „Pošli mi hodného muže, co mne bude mít rád.“

Maminky totiž přání svých dcer vždycky plní. I Janě se splnilo.

Zhruba půl roku po prosbě šla, zcela zničená z noční, na jakýsi jazzový koncert. Nechtělo se jí. Byla unavená. Přejezaná čokolády. Nalíčená snad z předchozího rána. Mezi jejími přáteli lékaři se zjevil neznámý rozvedený zábavný čtyřicátník. Právník. Byl hezký. A zřejmě, způsobeno buď přítím, jeho dočasnou poloslepotou, nebo jejím léty nevyčerpaným sexappealem, chtěl ji. Pochopitelně ne jen na jednu noc. To se v takzvané dospělosti asi už ani nestává. Ten pán chtěl reálný vztah.

Jana byla tak nadšená, že přestala brát telefony. Jen mailem mi krátce sdělila, že sex s ním je nejlepší na světě – jak rády my přeháníme, mozek že má vzdělaný a dceru, která právě teď proti ní samé děsně revoltuje, on prý ochotně a dobrovolně vodí do muzeí...

Moc jsem o Janě pak pár měsíců neslyšela. Není dobré rušit čerstvě zamilované. Ani ty blízké. Až pak. „Je konec. Definitivní. A hnusný. Zavolala jsem na něj policajty.“ Šeptala zrychleně do telefonu.

„Co se stalo?“ Nechápala jsem.

„Vyjel po Renatě.“ Pravila suše. A zcela zřetelně. Renata je Janina dcera.

Samozřejmě že vztah hned skončil a už jsme se o něm prakticky nikdy nebavily. Tedy lžu, vlastně

vůbec nikdy. Jen ta krystalicky odporná pachůť, ta po tomhle advokátovi zůstane navždycky.

Je zvláštní, že ženy, které jsou schopny mluvit o čemkoliv, o skutečných průserech mlčí.

Jak těžké je ale pro mne pochopit pána, který, když vstane z postele od dospělé ženy, kontroluje noční košilkou čtrnáctileté slečny. Až nemožné. A to jsem schopna chápat leccos. Reálně rozumím přitažlivosti dvou věkově zcela rozdílných těl. Ale omluvu nemám. Tady bych použila rovnou nůž. Bez argumentů. Nikdy jsem prostě nebyla Nabokovovou fanynkou. Ani když mně samotné bylo patnáct.

V době, kdy ještě moje dcera chodila na základní školu, sedával tam na lavičce mírně prošedivělý pán, čekal na svoji holčičku, žákyni páté třídy, dceru nebo vnučku, každopádně vždy, když převzal její tašku a automaticky zlíbal obě tváře, zůstaly jeho velké ruce třet na jejím pozadí. Nešlo to nevidět. Ani ignorovat. Ve své bláznivé fantazii jsem jednu dobu byla ochotna udělat úchyla z každého normálního strýčka.

Vzpomínám, jak mne kdysi strašila představa, až jednou vstanu a v koupelně potkám nějakého mírně mutujícího mladíka, který zrovna bude milovat moji dceru. Jak hezká je to představa v kontextu, že bych tam také klidně mohla potkat muže mé generace, který bude milovat moji dceru.

Mám velmi ráda filmy Woodyho Allena. Směju se při ovečce s diadémem i při rozostřeném herci, ale vážně netuším, jak to ta Mia Farrow zvládla. Nebo jak dobří jsou její psychiatři. Vždyť ona je legálně a reálně babička dětí svého bývalého manžela.

A ano, jasně že člověk vždy má vážit, co si vlastně přeje. To víme. Jen při takové banalitě, jako je nový muž, prosím, nikdy nezapomeňte na přesná specifi-
ka. Ať se vám doma nezjeví třeba masový vrah.

ČAROVNÁ ČTYŘICÍTKA

„**K**dy ty sis naposledy koupila něco takhle provokativního?“ optala se mne kolegyně Pavlínka, když jsem rozbalovala nový kabát pro svou dceru. To už je dávno. Došlo mi potichu. Důvod ale není, že jsem snad méně marnivá, než jsem bývala. Už prostě jen není nálada na experimenty. Už jsem ty zvláštní, nové, mírně divné kabáty vyzkoušela. Už na ně nemám věk.

Vždycky jsem myslela, že věk je pověra. Jakási zvláštní entita, která se mne až tak moc netýká. Magdalena Dietlová mne o této tezi přesvědčovala celé mé dospívání. Mám ji moc ráda. Ale jaký to nesmysl! Vždyť už přece nekupuji minisukně, ani vysoké podpatky. A důvodem není lenost. Jen se to prostě od jistých let bohužel nehodí nosit. Moje babička takhle těsně před čtyřicítkou ostříhala dlouhé blondáté vlasy. Ty kadeře ji mrzely víc než ty kulatiny. Pochopitelně.

Vědomí vlastního věku není ale jen v naší hlavě. Nedávno mi volala milá paní z Českého rozhlasu.

Přála mi k narozeninám. A taktně dodala, že číslo ve vysílání uvádět nebude. Trochu mne překvapila. Až tak hrozné že by to bylo? Maličko diskriminace, ne? A vyhlídky taky nic moc. Bude hůř.

Jsem obklopena podobně starými ženami. Nejoblíbenějším tématem našich diskusí byli vždy muži. Hned v závěsu diety. Jasně, bavíme se i o dětech. Ale naše děti nezlobí. Není moc co zásadního řešit. Netušily jsme nikdy, že k neustále překvapujícím pánům a konstantně se opakujícím jo-jo efektům plíživě přidáme i vrásky. Ono totiž když v takzvaně středním věku máte „zábavný“ vztah a buď trávíte noci sexem, nebo pláčem, váš obličej už nebývá druhý den interesantně propadlý. Jako v pětadvaceti. Bývá zralý na plastického chirurga.

Nebo těhotenství. Má bohužel limity. Kdybychom dokázaly nepřemýšlet hlavou, opomenout zdravotní rizika, nesporným faktem zůstává, že i když jde všechno naprosto učebnicově, stejně nás devět měsíců s břichem rozhodí na další pětiletku. Lenka, naše externí redaktorka, otěhotněla čirou náhodou v dvaatřiceti. Ani se nehne. Vážně. Jen leží a čeká. Je permanentně šíleně unavená. Nejenže ztratila svůj elán, dokonce i svůj pověstný smysl pro humor. Stala se z ní obrovská, úzkostná, vše pojídající paní. Zcela jasně si vzpomínám, že při

svém minulém těhotenství chodívala každé ráno cvičit a s prací skončila těsně před porodem. Pravda, bylo jí sedmadvacet.

Ještě víc fascinující než kritika žen středního věku je absolutní arogance mužů. Já je i chápu. Také bych nechtěla zralou ženu, kdybych byla zábavný padesátník. Prostě nechtěla. Už to slovo zralá jasně asociuje sýr. Nějaký smradlavý.

V rámci nedávné konverzace o čtení a předcítání ujeli manželé mých přítelkyň do zvláštních, hlasitě verbalizovaných snů. Jak by to bylo „prima“ mít vlastní předčítačku. Slečnu, která by každý večer přišla k posteli a příjemně modulovaným hlasem četla z jejich oblíbené faktografie. Nezapomněli podotknout, že by objednali dívku norského typu do pětatřiceti. Co na to říct? Že šestatřicítka už neumí tak pěkně artikulovat? Nebo že vyšší ročníky by až příliš asociovaly matku? Ale nedivím se jim. Ono totiž lze mít obličej i postavu na třicet. Ale hlas nebo energii, tu už zmást jistě nelze.

Moje kamarádka Dáša s nuceným smíchem vždycky říká, že nemáme špatný věk, jen špatné pohlaví. Že kdybychom chodily po světě s penisem, byla by čtyřicítka ideální číslo.

Na druhou stranu ale, abych nebyla jen negativistická, příjemným závěrem, mým osobním, o kterém se ráda podělím, je, že nikdy mne svět nebavil

víc než těsně před čtyřicítkou. Už mne totiž málo-
co rozhodí. A to je pro každou ženu přece skvělé
poznání.

PRAVIDLA ZÁSNUB

Kdyby po zasnubách nemusela následovat svatba, mohl by to být docela přitažlivý mejdan.

Byla jsem na pracovní schůzce v butiku Tiffany. Všude okolo se blyštily drahé kameny. Měla jsem podivný pocit, že se třpytí snad i ten pán, co otevírá dveře. Šperky mi bohužel nesluší. Nebo spíš bohudík. Aspoň mám místo nového prstenu novou omítku. Je zvláštní, jak některým ženám drahé kameny sedí. A na některých zas i brilianty vypadají jako cetky. Poznání lze aplikovat i opačně. Nicméně zpátky k té prodejně. Na programu diskuse byly zasnuby. Už jen to slovo mne děsí. Zatlačí vás do kouta. Říct NE nemůžete. Tedy pokud chcete vztah ještě aspoň nějaký čas zachovat. A s ANO se velmi pozvolna, ale velmi jasně blížíte k svatbě. Zasnuby prý mají jasná pravidla. Nejenže vám odtikávají hodiny, dokdy musíte navlíknout bílý závoj, dokonce existuje i nepsaný úzus, kolik má váš budoucí nebohý manžel za prstýnek

utrátit. Raději nevědět. Prakticky cokoliv vás staví do nepříjemné, velmi těžce vybratelné situace. Podhodnotil vás. Nebo naopak přecenil? Jako by samotný fakt, že se dva lidé hluboce milují, nebyl sdostatek vzácný a chránění hodný. Ještě je třeba nastudovat pravidla.

Mám doma malou sbírku zasnubních prstýnků. Tři jsem vrátila. Zbýlých pět mi zůstalo. První dotyčný muž z mého života, bez rozloučení a udání reálného důvodu, zmizel. Další mne zapřísahal, ať si prsten nechám, jako důkaz, že ta naše láska alespoň trochu existovala, když už je teď pryč. Zřejmě aby se na ni dalo kdykoliv navázat? Něco jako prsten v zástavě. Ti zbylí tak vrískali – a prát se kvůli kroužku na prsteníček mi přišlo přece jen nevhodné. Jasně si vzpomínám, že jednou krabička od Cartiera proletěla těsně kolem mého levého spánku. Podruhé zas prsten zůstal zavěšen na ořešáku. Jako to zimní krmení pro sýkorky se tam houpal. Nebo jako nemá výčitka svědomí. Další kus, ten od svatby, ležel i léta po rozvodu ve staré bonboniěře, do níž se ukládaly podivné artefakty, které jsem neměla sílu vyhodit. Hned vedle prvních zubů mé dcery a starých halířů se vyjímal. Nechám ho Bibianě na památku... Naštěstí jsem za celý dospělý čas nedostala nikdy nic, co by se jen přibližovalo Hopeovu diamantu, takže fakt, že

se ty krabičky někde po šatně válí, mne zas až tak moc netrápí. Škoda že na zrušené zasnuby také není vymyšlené nějaké všeobecně platné, lehce dohledatelné pravidlo. Docela by se mi ulevilo.

Moje přítelkyně Karin zasnubní prsteny zásadně nevrací. Pečlivě je schovává. Dokonce spolu s fotkami mužů, kteří ji obdarovali. Nemá jich moc. Tuším sedm. I s tím ze školy v přírodě v šesté třídě. Dva ze schovaných exemplářů, mužů, ne prstenů, jsou dokonce uloženi v albech. Vztah s nimi prostě vydal na víc než jen na pár momentek. Karin dokonce tvrdí, že když se jí děje něco zásadního, s některým ze zmíněných mužů souvisejícího, prsteny začnou žít vlastním životem. Vypadnou ze skříňky, podivně se ohnou v krabičce, sesunou se pod fotku. A ne, Karin k žádnému psychiatrovi na terapii nedochází... Že by na těch zasnubních kroužcích přece jen něco bylo? Víc než kouzlo okamžiku?

Vždycky jsem zastávala spíš teorii, že – když to jde – věci se mají při rozchodech vracet. Ne že bych je už neměla ráda, to jistě ne, jen používat je mne pak netěšilo. Představa, že nosím hodinky od své první velké lásky, to by mne při mé povaze rozplakalo pokaždé, když bych kontrolovala čas. Jen je smutné, že ty krásné mašle a lesklé obaly nahradí při konečném zúčtování ošklivá kartonová bedna.

Nebo „IKEA“ taška. Možná by bylo hezčí existovat podle Karin. Smířit se se vztahy i s věcmi, které prošly naší minulostí, a bez patosu si přiznat, že už k nám bytostně patří. Jen co ty naše ubohé děti, až budou likvidovat pozůstalost, ty aby pak zavolaly opravdu velký kamion...

ZNIČUJÍCÍ ŽÁRLIVOST

Věřit lidem, co říkají, že nikdy na nikoho nežárlili, zavání přetvářkou, což?

Jsem schopna žárlit snad i na svého psa. Ale nikdy, jistě nikdy jsem se nemstila. Ani netoužila po cizím neštěstí. Prostě v patě by mne nenapadlo vykrást trezor nebo uříznout penis muži, se kterým jsem se kdy líbala, a podvedl mne. (Tedy ne že by mne cokoliv ze zmíněného u těch ostatních přitahovalo.)

„Zničím tě.“ Kolikrát jsem už tuhle větu slyšela. Vyhrožování v afektu. Většinou od mužů, kteří přednedávnem v podobném afektu přesvědčivě hlásali: „Miluji tě.“ A nejsem sama, mé blízké přítelkyni rozstříhal manžel večerní šaty nůžičkami z manikúry, jiné známé v době, kdy vedla právnickou kancelář, skončily soudní spisy v přítoku Vltavy, a dokonce mám v okolí i paní, které její bývalý snoubenec zapálil dům. Policistům argumentoval tím, že chtěl zničit sexuální moc, kterou nad ním měla.

Z piety k zavražděné nevěstě nikdy nejím u De-